Srdce a rozum - Rezek, Petr

Mlčíš jen a spíš,
něco je teď v nás,
jak ten déšť tam venku za oknem
co právě neslyšíš...

Čekám s únavou
všech svých návratů,
zpátky zase k cestám
jež nekonečné jsou...

Vím, že marně sním,
příběh končí,
jsme si blíž i dál, já vím...
Když my nemůžem žít spolu
a nemůžem žít zvlášť...
Srdce touží, rozum nedá
tu svou daň si brát...

Nocí vzdálená,
něžná jako dřív
v srdci mém tu bydlíš
a v tom svém jsi ztracená...

Buď tu lásko dál,
chci vidět tvoji tvář
i když rozum tiše říká
co jsem promeškal
když zůstávám...

Vím, že marně sním,
kam se z lásky zítra dáš?
Když mi nemùžem být
spolu
a nemůžem být zvlášť...
Srdce touží, rozum nedá
tu svou daň si brát...

Už je ráno zas
a usnout neumím,
mám hlavu bolavou a srdce
víc
za oba dva z nás...

Co si máme říct
slova nezmění
když porota a soudci
řeknou:
„Teď ji nechej jít!“

A v srdci svém
věřím dál, že jsi má
i když se teď spolu
rozejdem
po různých cestách,
i když soudce „rozum“
právo veta má...

Je čas ji nechat jít -
ty mi nesmíš odejít...

Je čas ji nechat jít-
ty mi nesmíš odejít...
Je čas ji nechat jít-
ty mi nesmíš odejít!
Srdce vydrž když rozum
nedá...
Já s ním chci se prát....!